

ubtalte, at Domstolene fuldt saavel i det ene Tilfælde som i det andet kunne sætte sig ind i, hvorvidt den Paagjældendes Sundhed og vorrige Gegenstaber egne sig til, al han skal affone Straffen i Enkeltcelle eller i Forening med Andre.

U. Sage: Den Opfordring, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casfe) stillede til os, skal jeg for min Person gjerne følge; men jeg maa blot nogle faa Dieblit opholde det ærede Thing. Det forekommer mig, at, naar denne Lov snart skal træde i Kraft, vil der opstaae en vis Uovereensstemmelse mellem adskillige af dens Forskrifter og den nuværende Tingenes Tilstand, nemlig den, at den nye Straffelov for en stor Deel er bygget paa den nye Retspleie, og navnlig Rædsningers Indførelse. Det synes klart, at en Mængde Paragrapher ere affattede under den Forudsætning, at en ny Retspleie vil blive indført. Jeg skal nævne f. Ex. 9de, 10de og 11te Capitel, idetmindste de allerfleste af de deri indeholdte Paragrapher. Hvorvidt dette skulde være nogen væsentlig Indvending imod at vedtage Udkastet eller ikke, maa jeg naturligviis overlade til Folk, der ere bedre istand til at bedømme dette Forhold, end jeg er det. Jeg kommer nu til at tale om den Paragraph, hvorved det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) dvælede med saa stor Fortjærlighed; jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget angst for, at han vilde have alle os, der høre til Rigsraadet, taltale efter denne Paragraph. Jeg veed nu ikke, om jeg har opfattet hans Tanke rigtigt, men jeg gaaer efter, hvad det ærede Medlem har udtalt. Det ærede Medlem gjorde her, hvad han ellers ikke pleier at gjøre; han paastod, at de store Reformere i Retspleien, f. Ex. Dødsstraffens Affjælfelse, maatte komme fra Ministeriet; ellers siger det ærede Medlem, at det er os, der ere de Sagkyndige, og at vi ligesaagodt kunne komme med Forslag som Ministeren. Jeg kan ikke troe, at det ærede Medlem fastholder dette Punkt, at det netop skal være fra Regjeringen, at saadanne Forslag skulle fremkomme, da det, som sagt, er Noget, det ærede Medlem ellers ikke pleier at gjøre gjældende.

Naar jeg nu skal tillade mig at sige et Par Ord om det store Spørgsmaal, der er blevet reist af det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Fallefen), maa jeg først indvende imod ham, at det er væsentligt en Følelsessag. Han vil nu ikke indrømme dette, men jeg bekjender ganske ligefrem, at det for mig deels er et Følelsesspørgsmaal, men deels ogsaa er et Skjøn. Skjønnets maa gaae ud paa, hvorvidt man troer uden Skade for Samsunddet at kunne affkaste Dødsstraffen, og jeg for min Person skjønner da, at man meget vel maa kunne gjøre det. Jeg troer ikke, at Staten, Samsunddet, løber den allermindste Fare mere, om man affkaster Dødsstraffen, end om man bibeholder den. Hvad Følelsen angaaer, kan jeg ikke nægte, at naar jeg seer et overlagt, affkyeligt Mord blive begaaet, siger min Følelse mig: Den, der begaaer en saadan Affkyelighed, skal straffes paa Livet, Liv for Liv; men, naar jeg tillige seer, at det dog kan hændes, at en Ustydlig dømmes fra Livet, saa siger min Følelse mig: Dette er endnu meget værre end ikke at slaae Hovedet af en stor Forbryder. Og man sige ikke, at dette er saa sjældent; jeg har netop lagt Mærke til flere saadanne Tilfælde. Jeg vil nævne et Par, om de Herrer ville høre mig. For nogle Aar siden blev der begaaet et Mord paa en Vinhandler og hans Hustru i Frankrig. En ung Mand blev bestyldt for Mordet, blev overbevist, og han slap kun deraf med Livet, paa Grund af den Omstændighed, at der i Retten sad Folk, der ikke vilde tillade nogen Dødsstrafs Udførelse og derfor benyttede den i den franske Lovgivning hjemlede Ret til at dømme „med undskyldende Omstændigheder“, hvilke forresten efter Alts, hvad der forelaa, slet ikke vare tilstede. Han blev altsaa dømt til livsvarigt Tugthuusarbejde og sad i Rochelle i 2½ Aar; men da fandt man den virkelige Morder, sendte altsaa Bud efter den Ustydige og lod ham vide, at han var fuldkommen fri. Et andet Tilfælde har jeg været nærværende ved i England. I 1834 affkastede man der Dødsstraffen for falsk Underkrist, enhver falsk Underkrist medførte tidligere ubønhørligt og uden nogensomhelst Benaadningsret Dødsstraf. I 1837 eller 38 var der en bekjendt Sagfører i London, der